

HERFST AAN ZEE

HERFST AAN ZEE

Een romantische roman uit de ROZENVEER-serie

Auteursrecht

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behalve voor zover dit op grond van de toepasselijke wetgeving is toegestaan.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, bedrijven, plaatsen of gebeurtenissen berust louter op toeval.

Auteur: ROZENVEER
Uitgever: ROZENVEER
Omslagontwerp: ROZENVEER
ISBN: 9789465545103
Copyright: © 2026 ROZENVEER
Uitgegeven via Brave New Books

Eerste editie, 2026

Een romantische roman uit de ROZENVEER-serie

HOOFDSTUK I

WIND OVER HET STRAND

Toen Lotte van Dijk de zee weer zag, leek de horizon verdwenen. Er moest ergens een grens zijn, een lijn waar het grijze water ophield en de nog grijzere novemberlucht begon, maar wind en regen hadden de twee kleuren zo grondig met elkaar vermengd dat zelfs de meeuwen niet goed leken te weten waar ze thuishoorden. Schuin boven het strand hingen ze, wit tegen loodkleurige wolken, lieten zich door de wind teruggedrijven en sloegen daarna koppig weer tegen de storm in. Spike vond het geweldig. De witte Zwitserse herder trok met jeugdige vastberadenheid aan zijn lijn, zette zijn poten diep in het natte zand en onderzocht iedere schuimkop alsof de Noordzee hem persoonlijk had uitgenodigd. Zijn lange vacht waaide opzij, zijn staart stond hoog en telkens wanneer hij een stuk drijfhout vond, keek hij om naar Lotte in de volle verwachting dat zij meteen zou begrijpen hoe belangrijk zijn ontdekking was.

"Rustig, jongen."

Lotte trok haar wollen muts verder over haar oren. "We zijn hier nog geen tien minuten en jij bent nu al van plan naar Engeland te zwemmen."

Spike niesde tegen de wind in, keek haar aan met zijn ernstige, bijna menselijke blik en ging daarna onverstoord verder.

Lotte lachte; het geluid werd meteen door de storm weggevoerd, maar het luchtte haar meer op dan ze wilde toegeven.

Ze had verwacht dat terugkomen pijn zou doen. Iedere bocht in de weg, ieder vertrouwd pad door de duinen en iedere zilte windvlaag zou haar aan tante Clara herinneren, had ze gedacht. Dat gebeurde ook - alleen niet met de scherpe steek waarop ze zich had voorbereid. In plaats daarvan leek Clara overal doorheen geweven: de geur van nat helmgras, het donkere hout

van de strandpaviljoens die voor de winter gesloten waren en het smalle pad achter de parkeerplaats, waar haar tante altijd beweerde dat de wind beter luisterde dan de meeste mensen.

Clara was drie weken geleden overleden. Zes dagen geleden had Lotte van de notaris gehoord dat haar tante haar De Vlier had nagelaten, het kleine boswachtershuisje aan de rand van landgoed Duinroos waar Clara meer dan veertig jaar had gewoond. Gisteren was daar een tweede bericht bij gekomen, ingewikkelder en veel minder welkom, en die middag om half vier moest Lotte daarover praten met iemand van Van Aelst Beheer. Daar wilde ze nog niet aan denken. Ze wilde lopen tot de kou haar gedachten tot rust bracht, tot Spike moe genoeg was om die avond niet door Clara's huis te ijsberen en tot het gevoel verdween dat iedereen behalve zichzelf al wist wat ze met haar toekomst moest doen.

De rit vanuit Utrecht had bijna twee uur langer geduurd dan normaal. Niet door files, maar omdat ze bij twee tankstations en op één parkeerplaats serieus had overwogen om te keren. Haar appartement stond er nog precies bij zoals ze het had achtergelaten, met werkmappen op de eettafel, dozen in de hal en een koelkast met niets anders dan een halve citroen en een fles witte wijn. Niets hield haar daar werkelijk vast, en toch had vertrekken gevoeld alsof ze iets onomkeerbaars deed.

Haar assistent had beloofd de lopende projecten over te nemen en haar moeder had drie keer gevraagd of het wel verstandig was om "zo lang" aan de kust te blijven. Zo lang had aanvankelijk tien dagen betekend. Lotte had dat aantal gekozen omdat het behapbaar klonk, alsof rouw, een erfenis en een landgoed allemaal keurig in anderhalve week konden worden afgehandeld. Clara's oude voicemailbericht stond nog op haar telefoon in de auto. Lotte had het niet durven wissen. Soms raakte ze het per ongeluk aan en vulde de stem van haar tante de auto alsof er niets was veranderd. Lot, met mij. Geen haast. Bel maar als je tijd hebt. Ik heb een appeltaart gebakken die veel te groot is en helaas eet hij zichzelf niet op. Het bericht was acht weken oud. Lotte had pas twee dagen later teruggebeld. Clara had niets gezegd over de uitslagen uit het ziekenhuis, alleen

gevraagd of Lotte nog steeds te hard werkte en of Spike eindelijk had geleerd dat natte poten en een beige bank geen gelukkige combinatie waren. Dat had hij niet. Clara had gelachen en een week later had de dokter gebeld. Daarna was het snel gegaan. Lotte had zoveel mogelijk tijd met haar tante doorgebracht, maar zelfs toen was het schuldgevoel overal tussendoor gekropen: wanneer ze bij Clara was, dacht ze aan het werk dat zich opstapelde; wanneer ze werkte, dacht ze aan Clara. Op de laatste avond had haar tante haar hand vastgehouden en met een verrassend vaste stem gezegd dat ze moest ophouden met tellen hoeveel tijd ze vond dat ze nog had moeten hebben.

"Het leven geeft je nooit een nette eindafrekening," had Clara gezegd. "Je krijgt alleen wat je hebt gehad. Dat moet genoeg zijn."

Lotte had geantwoord dat zoiets makkelijk te zeggen was voor iemand die haar met zulke woorden achterliet. Clara had in haar vingers geknepen en met een zweem van een glimlach gezegd: "Ik heb nooit beweerd dat makkelijk en waar hetzelfde zijn."

Nu, met de wind in haar gezicht, hoorde Lotte die woorden opnieuw. Ze wilde er graag iets verstandigs van kunnen maken, maar op dit moment voelde ze vooral hoe graag ze nog één keer ongeduldig tegen haar tante wilde kunnen zijn. Spike kwam terug met een rafelig stuk touw dat waarschijnlijk ooit bij een visnet had gehoord. Trots hield hij het omhoog.

"Nee."

Zijn staart kwispelde nog harder.

"Dat is troep. Je hebt thuis zes speeltouwen en geen daarvan ruikt naar dode makreel."

Spike vond dat duidelijk geen overtuigend argument. Lotte haalde het touw voorzichtig uit zijn bek en stopte het in het buitenvak van haar rugzak om het later weg te gooien. Beledigd liep hij verder en binnen enkele seconden had hij een sliert zeewier tot zijn nieuwe levensdoel gekozen.

Het strand was breed en bijna verlaten. Waar in juli rijen windschermen en parasols stonden, lagen nu donkere banen van schelpen, drijfhout en zeewier. Naast een gesloten paviljoen stond een tractor van de strandwacht; achter verweerde houten luiken waren de stoelen op het terras opgestapeld. Clara had van dit seizoen gehouden.

"In juli deelt iedereen de zee," zei ze altijd. "In november geeft ze zichzelf weer terug."

Als kind had Lotte dat overdreven gevonden. Nu begreep ze wat Clara bedoelde. De herfst maakte de kust niet leger, maar eerlijker; zonder muziek, terrassen en vakantiedrukke waren er alleen wind, zand, zee en duinen, en alles wat niet stevig geworteld was, werd vroeg of laat verplaatst. Misschien kwamen juist daarom hier gedachten boven die ze in Utrecht prima had weten te ontlopen.

De begrafenis was vier dagen geleden geweest, in het kleine kerkje achter het dorp. Lotte had er mensen teruggezien die ze al jaren uit het oog was verloren, maar ook mensen van wie ze niet eens had geweten dat ze deel uitmaakten van Clara's leven: een visser die iedere winter brandhout bracht, een voormalige cursist van een schildercursus, de vrouw van de bakker en twee zussen uit Alkmaar die ieder voorjaar een week in een van de vakantiehuisjes verbleven.

Anna, de huishoudster van Duinroos, had op de eerste rij een stoel vrijgehouden. Lotte had niet gevraagd voor wie; die dag kon ze nauwelijks bevatten wie er wél allemaal waren gekomen. Pas bij het graf zag ze een man die op enige afstand van de andere aanwezigen stond, lang, in donkere kleding, met zijn handen diep in de zakken van zijn jas. Hij had zich afzijdig gehouden en was vertrokken voordat ze zijn gezicht goed had kunnen zien. Op dat moment had Lotte zich niet afgevraagd wie hij was of waarom hij blijkbaar liever op afstand afscheid nam van Clara.

Nu kwam dat beeld onverwacht terug. Misschien kwam het door de stilte op het strand, of misschien leek Clara zelfs na haar dood vragen achter te laten waarop geen eenvoudige

antwoord bestond. Lotte liet de gedachte los en liep verder tot het strand smaller werd bij een rij lage golfbrekers. Spike sprong op een verweerd stuk hout en bleef daar staan alsof hij persoonlijk toezicht hield op de Noordzee.

"Het is tijdelijk," zei Lotte tegen hem. "We regelen het papierwerk, zoeken uit wat tante Clara precies van plan was en zorgen dat De Vlier niet instort. Daarna gaan we terug."

Spike draaide één oor naar haar toe en stak daarna zijn neus in een hoop zeewier.

"Utrecht is ook leuk. We hebben daar een park. En dat koffietentje waar je altijd een hondenkoekje krijgt terwijl je nooit iets bestelt." Hij begon te graven.

Lotte zuchtte. Blijkbaar vond zelfs haar hond haar toekomstplan weinig overtuigend.

Er was nauwelijks iets in Utrecht dat haar werkelijk terugriep. Het grootste deel van haar werk kon ze op afstand doen, haar appartement was gehuurd en het leven dat ze de afgelopen jaren zo zorgvuldig had opgebouwd, bestond vooral uit opdrachten, afspraken en de geruststellende zekerheid dat ze niemands toestemming nodig had.

De Vlier was nooit zomaar een huis geweest. Als kind had ze er zomers doorgebracht wanneer haar ouders ruzie maakten; Clara had haar geleerd brood te bakken, muren te schilderen, rozen te snoeien en mensen te beoordelen op hun daden in plaats van hun woorden. Na haar eerste liefdesverdriet had Lotte er drie dagen in een veel te grote trui rondgelopen terwijl Clara thee zette, appeltaart bakte en wachtte tot ze vanzelf begon te praten. Een plek die zoveel herinneringen droeg, kon verlangens wakker maken waarvoor Lotte in geen enkel plan ooit ruimte had gemaakt. Achter de duinen lagen de bossen, daarachter De Vlier en verderop Duinroos, het landgoed waarvan ze sinds gisteren voor twintig procent eigenaar was.

Volgens haar moeder kwam dat doordat Clara koppig was. Volgens de notaris hield ze te veel van Duinroos om het los te laten. Lotte vermoedde dat beide verklaringen even waar waren.

Wat niemand haar echt goed had kunnen uitleggen, was waarom Clara dat aandeel uiteindelijk aan háár had nagelaten.

"Je had het ook aan een natuurorganisatie kunnen geven," mompelde Lotte. De wind weigerde juridisch advies te geven. Spike kwam terug en drukte zijn natte neus tegen haar hand. Lotte sloeg even een arm om hem heen en rook regen en zout in zijn vacht.

"Jij bent overal gelukkig zolang er maar zand is, hè?"

Hij likte haar kin.

"Bah. Dank je."

Een scherpe fluittoon waaide over het strand. Spike hief zijn kop op en Lotte volgde zijn blik.

Uit het grijze regengordijn verschenen een man en een witte hond. De man kwam in rustig tempo op hen af, lang en rechtop in een donkere jas, terwijl een grote witte herder los naast hem draafde. Op enkele tientallen meters afstand bleef de hond staan.

Spike verstijfde ook.

"Nee," zei Lotte onmiddellijk. "Spike. Hier."

Zijn oren schoten overeind. De andere hond keek hem een paar seconden aan en rende toen plotseling op Spike af.

"O nee."

Spike sprong naar voren. Lotte zette haar laars schrap, gleed uit over nat zeewier en voelde de lijn door haar handschoen glippen. Een seconde later rende hij ervandoor.

"Spike!"

De twee witte honden stormden op elkaar af. Lotte verwachtte gegrom en ontblote tanden, maar in plaats daarvan trokken ze in een wilde boog om elkaar heen, stoven door het natte zand en renden daarna zij aan zij naar de branding alsof ze een lang uitgestelde afspraak moesten inhalen. De man floot één keer. Zijn hond draaide onmiddellijk om. Spike beschouwde gehoorzaamheid blijkbaar als een interessante theorie die vooral voor andere honden bedoeld was.

Lotte ploeterde achter hem aan terwijl de regen harder begon te vallen. De vreemdeling kwam haar tegemoet, zijn hond nu keurig naast hem. Van dichtbij zag Lotte dat het een grote, bijna sneeuw witte teef was, met een zachte crème kleur rond de oren.

"Roma," zei hij kalm. "Blijf."

Roma ging zitten. Spike kwam eindelijk terug, waarschijnlijk niet omdat Lotte hem had geroepen, maar omdat Roma veel interessanter was dan de zee. Pas op het allerlaatste moment remde hij af en plantte twee natte voorpoten tegen Lottes jas.

"Dank je wel," mompelde ze. "Precies wat ik nodig had."

"Hij heeft in elk geval goede smaak."

De stem van de man was laag en beheerst, met een ondertoon van amusement die Lotte volkomen misplaatst vond. Ze veegde zand van haar jas en keek op.

Hij was jonger dan ze van een afstand had gedacht, ergens eind dertig, misschien veertig. De wind had zijn donkere haar net genoeg door elkaar gehaald om de strenge lijnen van zijn gezicht zachter te maken. Hij had grijze ogen, een rustige uitstraling en het moeiteloze zelfvertrouwen van iemand die niet gewend was zichzelf uitgebreid te moeten uitleggen.

Zijn jas was eenvoudig, maar Lotte vermoedde dat zijn definitie van eenvoudig niet dezelfde was als die van haar.

"Roma rent normaal niet zomaar op andere honden af," zei hij.

"Spike ook niet."

Hij wachtte.

Lotte zuchtte. "Goed. Spike dus wel."

Een korte glimlach trok om zijn mond. "Dat dacht ik al."

"Je kent hem vijf minuten."

"Vier."

"Nog erger."

Roma stond op en raakte met haar neus Spikes wang aan. Spike draaide zich meteen naar haar toe alsof hij officiële toestemming had gekregen om weer te gaan spelen.

"Aan de lijn," zei Lotte beslist.

"Laat hem een minuut spelen. Roma blijft in de buurt."

"Fijn voor Roma. Spike heeft een nogal eigen interpretatie van het woord blijven."

"Dan leert hij misschien iets."

"Van jouw hond of van jou?"

Opnieuw flitste er amusement door zijn ogen. "Van Roma. Ik ben zelf niet bijzonder geduldig."

"Dat had ik al begrepen."

Een paar seconden zei geen van beiden iets. Wind en regen joegen om hen heen en Lotte werd zich ineens pijnlijk bewust van hoe dichtbij hij stond. Hij leek haar te bestuderen; zij deed precies hetzelfde. Spike maakte een einde aan het moment door zijn natte vacht uit te schudden. Ze kregen allebei de volle laag. "Spike!"

De man keek naar de donkere spetters op zijn jas en daarna naar de hond. "Duidelijk geen gevoel voor verhoudingen."

Lotte schoot in de lach voordat ze het kon tegenhouden. Eerst was het maar een korte uitbarsting, maar toen braken de spanning van de afgelopen weken, het slaapgebrek en het vooruitzicht van Clara's lege huis ineens door. Ze lachte tot haar ogen prikten en ze niet meer wist of dat alleen door de wind kwam.

Toen ze weer rustig genoeg was om adem te halen, was zijn uitdrukking veranderd. Niet veel, maar de ironie was verdwenen.

"Gaat het?" vroeg hij.

Die onverwachte vriendelijkheid bracht haar bijna meer van haar stuk dan zijn eerdere zelfverzekerdheid had gedaan.

"Prima. Slechte weken. Goede hond. Uitzonderlijk slechte timing."

"Dat laatste herken ik."

Voordat Lotte kon vragen wat hij bedoelde, trilde er een telefoon in zijn jas. Hij keek op het scherm en de korte openheid die ze had gezien, verdween; zijn gezicht sloot zich weer.

"Ik moet gaan."

"Wordt je geduld ergens anders op de proef gesteld?"

"Waarschijnlijk."

Hij floot zacht. Roma kwam onmiddellijk naast hem staan, maar Spike probeerde haar te volgen.

"Spike. Hier."

Lotte wees naar haar knie en tot haar verbazing gehoorzaamde hij. De man knikte haar toe. "Veel plezier met je wandeling."

"Voor zover dat kan in horizontale regen."

Hij keek naar de zee. "Dit is hier het beste weer."

"Jij komt duidelijk niet uit de buurt."

"Toch wel."

Daarmee draaide hij zich om. Lotte keek hem na terwijl hij met Roma richting het duinpad liep. Roma keek één keer om; Spike piepte zacht. "Niet zo dramatisch," zei Lotte. "Je kent haar vier minuten." Spike bleef naar de verdwijnende witte staart staren.

"En nee, we gaan ons leven niet overhoopgooien omdat jij op het strand een leuke hond hebt ontmoet."

De woorden kwamen iets te dicht bij haarzelf terecht.

Lotte had de warme chocolademelk veel te dik gemaakt, precies zoals Clara dat altijd deed, met echte chocolade, volle melk en een snuf kaneel. Een absurd hoge toef slagroom stond op de mok en begon al over de rand te glijden. Ze streek met een vinger langs het porselein, proefde de zoete room en keek naar de map op tafel.

VAN DER MEER & PARTNERS, NOTARISSEN. Sinds gisteren had ze de map niet meer opengemaakt. Nu schoof ze haar mok opzij en begon opnieuw.

De eerste pagina's waren eenvoudig: De Vlier, de inboedel, een bescheiden spaarrekening en Clara's oude Land Rover, die Lotte nog niet eens durfde te starten. Daarna kwam het deel dat haar de vorige nacht tot ver na middernacht wakker had gehouden. Clara had twintig procent van landgoed Duinroos bezeten. Niet het landhuis zelf, maar een aandeel in de omliggende bossen, een deel van de duinen, de oude oranjerie, drie vakantiehuisjes

en de strook grond waar ooit een klein spahotel had gestaan. Het aandeel was tientallen jaren geleden via een familieregeling in Clara's bezit gekomen, zonder dat Lotte er ooit iets over had gehoord.

De overige tachtig procent was van Van Aelst Beheer. Volgens het testament mocht geen van beide partijen het landgoed in het komende jaar zonder toestemming van de ander verkopen, verdelen of ontwikkelen. Daaronder stond de bepaling waar Lotte inmiddels een hekel aan had gekregen. Als de gezamenlijke eigenaren er niet binnen twaalf maanden in slaagden een haalbaar plan op te stellen dat zowel het historische karakter als de natuurwaarden van Duinroos behield, moest Clara's aandeel tegen een vooraf vastgestelde prijs aan Van Aelst Beheer worden aangeboden. Een lage prijs. Zo laag dat Lotte de eerste keer had gedacht dat er een cijfer ontbrak.

Clara had haar dus niet alleen een geliefd huis nagelaten. Ze had haar ook in een zakelijke samenwerking geduwd met een familie die waarschijnlijk door landgoederen bladerde zoals andere mensen door huizen op Funda.

Om half vier had Lotte in het landhuis een afspraak met Floris van Aelst, de man die namens het familiebedrijf het meerderheidsbelang beheerde. Ze kende zijn naam uit de documenten en uit de korte, zakelijke e-mail waarin de afspraak was bevestigd; verder wist ze alleen dat de notaris hem intelligent, lastig en "om goede redenen voorzichtig" had genoemd, een omschrijving die vrijwel alles kon betekenen.

De klok boven het fornuis wees 15.16 uur aan.

"Geweldig," zei Lotte tegen Spike. "Ik heb precies veertien minuten om mezelf ervan te overtuigen dat dit een normale afspraak is."

Spike deed één oog open.

"En jij blijft hier. Ik ben niet van plan tijdens mijn eerste zakelijke gesprek uit te leggen waarom mijn hond met modderpoten op antieke meubels staat."

Hij sloot zijn oog weer, blijkbaar tevreden om haar deze fout alleen te laten maken. Het landhuis lag minder dan een kilometer verderop, maar de route liep door een beukenlaan die Lotte als kind eindeloos lang had gevonden. Het bos was nu koperkleurig, roestbruin en goud. Natte bladeren plakten aan haar laarzen en op de grond was nauwelijks wind te voelen; alleen hoog boven haar bewoog het bladerdak met een diep ruisend geluid dat haar aan de zee deed denken.

Duinroos verscheen zonder waarschuwing tussen de bomen. Het was geen kasteel, al scheelde het niet veel: een breed negentiende-eeuws landhuis van lichtgrijze steen, met hoge ramen, donkere luiken en een veranda over de hele zuidzijde. Achter het huis glansde de glazen koepel van de oude oranjerie en daarachter liepen de bossen omhoog naar de duinen.

Clara had haar hier meegenomen naar kerstconcerten en zomerfeesten, in de tijd dat Floris' grootmoeder nog in het huis woonde. Wat Lotte zich vooral herinnerde waren zilveren serveerschalen, kamers waarin haar schoenen als kind te hard leken te klinken en volwassenen die over haar hoofd heen gesprekken voerden alsof kinderen tijdelijke meubelstukken waren.

De voordeur ging open voordat ze kon aanbellen.

Een vrouw van in de zestig met kort zilvergrijs haar en een donkerblauwe jurk glimlachte alsof Lotte voor de thee kwam in plaats van voor een ingewikkeld gesprek.

"Lotte. Wat fijn dat je er bent. Ik ben Anna Vermeer. Ik zorg voor het huis, al beweert Floris dat ik de helft van het landgoed bestuur."

"Is dat zo?"

"Minstens. Kom binnen, je hebt het koud."

De hal voelde warmer aan dan Lotte had verwacht, en niet alleen door het open vuur in de aangrenzende zitkamer. In vazen stonden herfsttakken, natte jassen hingen aan een kapstok en ergens rook ze koffie en appeltaart. Dit was een huis waarin mensen leefden, geen decor voor familieportretten en jaarverslagen.

"Floris komt zo naar beneden," zei Anna. "Hij kreeg een telefoontje uit Londen." Natuurlijk, dacht Lotte. Mannen met familiebedrijven kregen telefoontjes uit Londen. Zij kreeg onverwachte berichten van haar tandarts.

"Wil je koffie? Thee?"

"Nee, dank je."

"Warme chocolademelk?"

Lotte moest bijna lachen. "Die heb ik thuis net gemaakt."

"Met slagroom?"

"Veel te veel."

Anna knikte tevreden. "Dan komt het helemaal goed met je."

Lotte wilde vragen waarop die optimistische diagnose gebaseerd was, maar op de trap klonken voetstappen. Ze draaide zich om. De man van het strand kwam naar beneden.

Zonder regen, wind en donkere jas herkende ze eerst Roma. De hond liep rustig achter hem aan en keek bij het zien van Lotte verwachtingsvol naar de deur, duidelijk in de hoop dat Spike elk moment naar binnen zou stormen. Toen zag Lotte de grijze ogen, dezelfde beheerste houding en een mond die zichtbaar moeite deed niet te glimlachen.

Ze bleef staan. Hij ook.

De verrassing op zijn gezicht duurde nauwelijks een seconde. Daarna maakte de verrassing plaats voor amusement.

"Jij," zei Lotte.

"Vier minuten," zei hij.

Anna keek van de een naar de ander. "Kennen jullie elkaar al?"

"Niet echt," antwoordde Lotte.

"Onze honden maakten sneller kennis," zei de man. Anna's glimlach werd breder. "Dat klinkt veelbelovend."

"Dat is het niet," zeiden Lotte en de man tegelijk.

Anna lachte hardop.

Hij herstelde zich als eerste en stak zijn hand uit. "Floris van Aelst. Nu officieel."

Een ogenblik had Lotte de onverklaarbare neiging hem met uitgestoken hand te laten staan. Toen legde ze haar hand toch in de zijne. Zijn greep was warm, stevig en kort genoeg om beleefd te zijn, al hield zijn blik de hare een fractie langer vast dan beleefdheid vereiste.

"Lotte van Dijk."

"Welkom op Duinroos, mevrouw Van Dijk."

Ze trok haar hand terug. "Volgens mijn tante ben ik hier mede-eigenaar, dus misschien moet je me niet welkom heten alsof ik op bezoek ben." Anna bracht een hand naar haar mond. Lotte kon niet zien of ze hoestte of een lach probeerde te verbergen.

Floris' amusement verdween en maakte plaats voor iets koelers, iets zakelijkers. "Dan kunnen we maar beter meteen beginnen."

Hij gebaarde naar de bibliotheek. Lotte liep voor hem uit en besepte tot haar ergernis dat de wandeling op het strand ineens een andere betekenis had gekregen. De onbekende man met de witte herder was niet zomaar iemand die ze waarschijnlijk nooit meer zou zien; hij was degene met wie ze het komende jaar beslissingen moest nemen over Clara's huis, haar erfenis en een landgoed waar ze nooit om had gevraagd.

Erger nog: ze moest toegeven dat hij zonder storm, afstand en natte jas minstens zo aantrekkelijk was. Clara's testament had over dat soort complicaties helemaal niets gezegd.

HOOFDSTUK 2

TWEE WITTE SCHADUWEN

De bibliotheek van Duinroos was precies het soort kamer waarin slechte beslissingen er waarschijnlijk verstandig uitzagen.

Hoge boekenkasten bedekten drie muren. Voor de ramen stond een bureau met een groen leren blad. Twee lampen met crèmekleurige kappen gloeiden op een lage tafel en tussen de fauteuils stond een schaal walnoten, alsof zakelijke gesprekken hier traditioneel gepaard gingen met het kraken van harde noten.

Lotte koos niet de stoel die Floris aanwees.

In de hal had ze al gezien dat de bibliotheek meer was dan alleen Floris' werkruimte. Op een lage kast stonden foto's. Geen stijve portretten in zilveren lijsten, maar snapshots: Roma als pup met belachelijk grote oren; een oudere vrouw die Lotte herkende als Floris' grootmoeder; Clara met een snoeischaar in haar ene hand en een uitdrukking die suggereerde dat de fotograaf onmiddellijk iets nuttigs moest gaan doen. Eén foto trok haar aandacht voordat ze ging zitten.

Floris, een jaar of vijftien, stond naast Clara in de tuin. Hij was mager, langer dan de meeste jongens van zijn leeftijd en duidelijk niet blij met de camera. Clara had één hand op zijn schouder. In de andere hield ze een mand met appels. Lotte kende die mand.

Die stond nog steeds in De Vlier.

Het voelde vreemd te weten dat Floris een deel van Clara's leven had gedeeld dat Lotte nooit had gezien. Niet als jaloezie. Meer alsof ze in een huis waarvan ze dacht iedere deur te kennen ineens een onbekende kamer ontdekte. Floris volgde haar blik.

"September 1999," zei hij.

"Dat weet je nog?"

"Clara liet me de hele middag appels plukken omdat ik de avond ervoor zonder toestemming met de auto van mijn vader naar het dorp was gereden."

Lotte draaide zich naar hem toe. "Toen je vijftien was?"

"Bijna zestien."

"O, nou, dan was het natuurlijk volkomen verantwoord."

"Dat vond ik destijds ook."

"En Clara?"

"Niet."

"Hoeveel appels?"

"Zes kisten. Daarna moest ik appelmoes maken."

Lotte lachte. "Geweldig."

"Ze noemde het herstelrecht."

"Ik noem het verdiend."

Hij keek naar de foto met een zachtheid die zijn gezicht jonger maakte. "De volgende dag liet ze me naar mijn vader gaan om het zelf te vertellen."

"Was hij boos?"

"Hij vroeg vooral of de auto beschadigd was."

De zachtheid verdween.

Een kort gevoel van ongemak trok door Lotte heen. Niet om wat hij zei, maar om wat hij niet zei.

"Dus Clara was strenger dan je vader."

"Clara was geïnteresseerd. Dat is iets anders."

Hij ging zitten.

Lotte deed hetzelfde, maar het beeld bleef bij haar.

Misschien verklaarde het iets van de band tussen hem en haar tante - een deel van Clara's leven dat Lotte nooit had gezien.

De eerste twintig minuten van hun gesprek verliepen slechter dan ze na die foto had gehoopt.

Floris wilde structuur. Lotte wilde context.

Hij begon met een overzicht van de eigendomsstructuur. Op de tweede pagina onderbrak ze hem al om te vragen waarom het

westelijke bosperceel apart geregistreerd stond. Hij zei dat dat historisch zo was ontstaan om fiscale redenen. Ze vroeg wat "historisch" betekende. Hij verwees naar een dossier. Zij wilde het dossier zien. "Als ik voor ieder onderwerp eerst elk document tevoorschijn moet halen, zitten we hier met Kerstmis nog," zei hij.

"Dat is een argument voor een goede archivering, niet voor minder vragen."

"De archivering is uitstekend."

"Dan moet het geen probleem zijn om het dossier te pakken."

Hij bleef haar aankijken.

Lotte glimlachte vriendelijk.

"Je geniet hiervan."

"Van duidelijke informatie? Absoluut."

"Dat je mij irriteert."

"Dat is een bijkomend voordeel."

Hij stond op, liep naar een kast en haalde zonder te hoeven zoeken een dikke map tevoorschijn.

"Westelijk bosperceel. Alles sinds 1972."

Haar ogen gingen meteen naar de map.

"Dat ging snel."

"Uitstekende archivering."

Ze trok een gezicht en nam de map aan.

Daarna veranderde het gesprek.

Niet omdat ze het ineens eens werden, maar omdat Lotte beseftte dat Floris haar vragen werkelijk beantwoordde. Als hij iets niet wist, zei hij dat. Als hij een aanname deed, noemde hij het ook zo. Toen ze vroeg naar het waterbeheer in de duinen, pakte hij zijn telefoon en belde de landgoedbeheerder in plaats van een vaag antwoord te geven. Daardoor werd het moeilijker hem af te schrijven.

Lotte had genoeg mannen ontmoet die zelfvertrouwen verwarden met gelijk hebben. Floris leek zelfverzekerd genoeg om toe te geven wanneer hij iets niet wist.

Helaas bleef hij daarmee nog steeds irritant overtuigd van zijn eigen oordeel. "Volgend jaar is er voor minstens zeshonderdduizend euro aan werkzaamheden aan het dak en de gevel van het landhuis nodig," zei hij.

"Waarom valt dat niet onder de exploitatiekosten van het landgoed?"

"Omdat het landhuis privébezit is van de holding van mijn familie en geen deel uitmaakt van Clara's aandeel."

"Maar het is wel het gezicht van Duinroos."

"Dat klopt."

"Dus als het dak instort, heeft mijn twintig procent daar indirect last van."

"Het dak gaat niet instorten."

"Omdat jij ervoor betaalt."

"Ja."

Ze legde haar potlood neer. "Zie je hoe vreemd dit is?"

"Wat?"

"Ik heb ineens financiële belangen die afhankelijk zijn van jouw bereidheid om een dak te repareren."

"Mijn bereidheid staat niet ter discussie."

"Vandaag niet."

"Morgen ook niet."

"Mensen veranderen. Bedrijven veranderen. Erfgenamen veranderen." Hij keek haar aandachtiger aan.

"Je denkt verder dan twaalf maanden."

"Natuurlijk."

"Je hebt de notaris gezegd dat je je aandeel waarschijnlijk zou willen verkopen."

Lotte verstarde. "Hoe weet jij wat ik tegen de notaris heb gezegd?"

"Hij vertelde me dat je aanvankelijk naar de mogelijkheden voor verkoop had gevraagd. Meer niet."

"Dat hoefde hij jou niet te vertellen."

"Misschien niet."

"En jij concludeerde meteen dat ik eruit wilde."

"Dat was een logische conclusie."

"Nee. Het was een conclusie die jou wel heel goed uitkwam."

Floris' blik werd koeler. "Hoezo kwam die mij goed uit?"

"Omdat jij dan uiteindelijk honderd procent krijgt."

De woorden bleven tussen hen in hangen.

Voor het eerst die middag kreeg de stilte een scherpe rand. Floris leunde achterover.

"Als jij denkt dat ik Clara's testament zie als een manier om jouw aandeel goedkoop in handen te krijgen, dan kunnen we één ding maar beter meteen duidelijk maken."

"Dat is precies wat ik wil."

"Zolang de termijn uit het testament loopt, doe ik je geen bod. Ook niet als je het zelf vraagt."

Dat had ze niet verwacht.

"Waarom niet?"

"Omdat Clara uitdrukkelijk wilde dat jij eerst de kans kreeg een plan te maken. Als ik je nu uitkoop, handel ik misschien binnen de wet, maar dan ga ik wel in tegen wat zij heeft bedoeld."

Lotte bestudeerde zijn gezicht.

"Dat klinkt zowaar principieel."

"Ik heb principes."

"Zitten die ook in een dossier?"

Ondanks zichzelf trok één mondhoek omhoog.

"Meestal in drievoud."

Een deel van de spanning zakte weg.

Lotte opende de map met oude aktes. Tussen de zakelijke documenten zat een vergeelde foto van het landgoed uit de jaren zestig. De oranjerie was toen licht en vol planten. Op het gazon stonden tafels. Kinderen speelden bij een fontein die niet meer bestond.

"Was dit toegankelijk voor publiek?"

Floris boog naar haar toe.

Zijn schouder raakte de hare bijna.

"Op zondagmiddagen. Mijn overgrootmoeder liet mensen uit het dorp binnen voor thee. Later is dat gestopt."

"Waarom?"

"Kosten. Personeel. Mijn grootvader hield niet van vreemden op het terrein."

"Klinkt gezellig."

"Niet bijzonder."

Lotte keek naar de foto. "Dit is wat Clara bedoelde."

"Waarmee?"

Bijna vertelde ze over de brief, maar ze hield zich in. "Dat Duinroos meer kan zijn dan vastgoed." Floris zei niets.

"Dat klinkt sentimenteel," zei ze.

"Niet per se."

"Uit jouw mond is dat bijna een lofzang."

Voorzichtig pakte hij de foto bij de rand op. "Mijn moeder hield van dit soort middagen. Toen ik klein was, organiseerde ze in oktober een open dag voor kinderen uit het dorp. Kastanjes zoeken, appels bakken, dat soort dingen."

"Waarom is dat gestopt?"

"Na haar dood."

Ze keek hem aan.

Opnieuw ging er heel even een deur open die net zo snel weer dichtviel. Ze besloot niet door te vragen.

Nog niet.

Terwijl ze naar de foto keek, ontstond in plaats daarvan de eerste echte vonk van een idee: geen hotel en ook niet simpelweg een verzameling gebouwen, maar een plek waar seizoen, landschap en geschiedenis samen iets vormden dat nergens anders precies zo kon bestaan. "Ik wil morgen de orangerie zien," zei ze.

"Die stond al op de planning."

"En de oude boomgaard."

"Daar is weinig van over."

"Dan wil ik zien wat er nog wél is."